

la Biennale di Venezia

54. Esposizione
Internazionale
d'Arte

Partecipazioni nazionali

PAVILON ČESKÉ A SLOVENSKÉ REPUBLIKY NA
54. ROČNÍKU MEZINÁRODNÍHO BIENÁLE VÝTVARNÉHO
UMĚNÍ V BENÁTKÁCH — LA BIENNALE DI VENEZIA

THE GIARDINI, BENÁTKY

4. ČERVNA — 27. LISTOPADU 2011

PROFESSIONAL PREVIEW: 1.—3. ČERVNA 2011

INAUGURACE: ČTVRTEK, 2. ČERVNA 2011, 17.45 HOD.
WWW.54VENICEBIENNIAL.CZ

UMĚLEC: DOMINIK LANG

KURÁTORKA: YVONA FERENCOVÁ

MINISTERSTVO KULTURY ČESKÉ REPUBLIKY S POTĚ-
ŠENÍM OZNAMUJE, ŽE DOMINIK LANG BUDE REPRE-
ZENTOVAT ČESKOU A SLOVENSKOU REPUBLIKU NA
54. ROČNÍKU MEZINÁRODNÍHO BIENÁLE VÝTVAR-
NÉHO UMĚNÍ V BENÁTKÁCH – LA BIENNALE DI
VENEZIA, KTERÉ BUDE VEŘEJNOSTI OTEVŘENO
OD 4. ČERVNA DO 27. LISTOPADU 2011.

Výstavní projekt *Spící město* Dominika Langa /*1980/ spo-
juje dva sochařské přístupy a odlišné dobové kontexty na
půdorysu úzkého rodinného vztahu. Prezentace propojující
dílo dvou umělců spjatých osobní vazbou /otec-syn/ vytváří
bázi pro rozvinutí fiktivního mezigeneračního dialogu.
Jedním z východisek projektu je skutečnost, že tvorba
Jiřího Langa /1927–1996/, autorova otec, zkratovaná absurd-
ností žité přítomnosti /normalizované společnosti padesá-
tých let/, věčena počátečním „slibné“ a „nadějně“, zůstala
dodnes bez odezvy deponovaná v ateliéru umělce. Dusivá
atmosféra ateliéru přeplněného „spícími“ sochami, spole-
čenská izolovanost, rezignace a apatie, ale i konkrétní reliéf
z roku 1960 pojmenovaný „Spící město“ daly název Langovu
mnohvrstevnatému projektu. Svou site-specific instalací
Lang vytváří hypotetický model nere realizované výstavy,
na níž zachází s dílem generačně staršího umělce jako
s tvárným materiálem vytrženým z historického kontextu;
jako s fantomy zašlých časů, které zasazuje do nových scén
a uskopení. Důmyslně inscenuje nesmlouvavý obraz okol-
nostmi vynucené „nemožnosti“. Hypotézy, snaha postih-

nout výchozí představy, inspirace, sny a záměry se stávají
základem pro komponování výstavního celku i nakládání
s použitým materiálem.

Autor definuje svou prezentaci jako „model výstavy“ také
proto, že v ní převrací a znejistuje samotný výstavní formát.
Cíleně si vypůjčuje standardní výstavní postupy a formy,
aby ukázal jejich disfunkčnost, a tuto nesouměřitelnost
dovádí až po krajní mez, jíž je „znásilnění“ vystavených děl.
Současně s nemožností sebeprosazení díla v sevření dobo-
vých poměrů nám odkrývá a dává pocítit další nemožnost:
nemožnost autentického a koherentního nakládání s histo-
rickou a současně ryze osobní látkou. Upozorňuje na úskalí
práce s nezpracovaným a ve své době „uvězněným“ dílem.
Výstavní půdorys se pro něj stává jakousi mřížkou, do níž
dosazuje a situuje díla, dobové dokumenty, osobní předměty
i výstavní prvky a fragmenty architektury, aby tak vytvořil
nové vazby a konfigurace, „aktualizoval obsah textu“ a tak
dodatečně odkryl možnosti nahlížení na již uzavřené otcovo
dílo. Výstava je prostorovým životopisem, vizualizovaným
vztahem obou tvůrců, právě tak jako portrétem specifické
české situace před pádem komunismu a po něm; způsobem,
jakým naplňuje tyto funkce, zároveň poukazuje na nemož-
nost vyváženého, nezaujatého postoje k vlastní minulosti,
osobní i společenské.

Architektura pavilonu, umělecká díla, dobové reálie, osobní
předměty a části obytného a pracovního prostoru z otcova
nejbližšího okolí, dokumentární fotografie, formy a výstavní
principy převzaté z minulosti, ale i současnosti jsou elementy
intuitivně vsazené do spletité koláže vazeb prolínajících se
napříč historickými a ideologickými kontexty. Dominik Lang
vede fiktivní dialog odehrávající se v mnoha rovinách.
V dosavadní tvorbě Lang typicky vystupuje v dvojroli autor/
architekt, k níž patří manipulace s již hotovým materiálem
a jeho skládání do nových celků. Ve výstavě *Spící město*
toto základní schéma posouvá směrem k větší komplex-
nosti, k rozšíření záběru, ale i k radikálnímu posílení osob-
ně-emoční zainteresanosti. Langova pracovní metoda je
nyní působivější, ale i riskantnější, protože materiálem není
užitý předmět či interiér umělecké instituce, jak tomu bylo
doposud, ale dílo jiného umělce, které důvěrně zná.

Dominik Lang nám prostřednictvím vybraných objektů, děl
a nashromážděných dokumentů dovoluje vstoupit do minu-
losti, ale i odhalit těkavou blízkost okamžiků zejících „mimo
čas“. Autorovými slovy: „Projekt *Spící město* pro česko-
slovenský pavilon je vizualizovanou reflexí toho, jak utvá-
říme vlastní historii, jak přejímáme a současně měníme zažité
způsoby vnímání a hodnocení minulosti. Vytváří svébytný
prostor pro nastolení otázky, co všechno může být příčinou
nezdarů, nepochopení a neuskutečněných snů. Jak hluboce
může daná společenská a politická situace ovlivnit a určit
život jednotlivce a poznamenat jeho dílo, které pak přežívá
v jakémsi vakuu, ve vzduchoprázdňém prostoru mezi minu-
lostí, s níž je svázáno dobou svého vzniku, a současností,
v níž pro ně ještě nebylo nalezeno místo.”

Výstava se koná ve spolupráci Ministerstva kultury
České republiky, Ministerstva kultury Slovenské republiky
a Slovenské národní galerie.

MINISTRY OF CULTURE
CZECH REPUBLIC

MINISTRY OF CULTURE
OF THE SLOVAK REPUBLIC

SLOVENSKÁ
NÁRODNÁ
GALÉRIA

Support:

KNAUF Praha, spol. s r.o.
AXOM Kladno, spol. s r. o.
SolidVision, spol. s r. o.
ŽDB GROUP, a. s.
Muzeum Brněnska

Media Partner:

ArtMap

la Biennale di Venezia

54. Esposizione
Internazionale
d'Arte

Partecipazioni nazionali

PAVILION OF THE CZECH REPUBLIC AND SLOVAK
REPUBLIC AT THE 54TH INTERNATIONAL ART
EXHIBITION — LA BIENNALE DI VENEZIA

THE GIARDINI, VENICE

4 JUNE — 27 NOVEMBER, 2011

PROFESSIONAL PREVIEW: 1 — 3 JUNE, 2011

INAUGURATION: THURSDAY, JUNE 2ND, 2011, 5.45 PM
WWW.54VENICEBIENNIAL.CZ

ARTIST: DOMINIK LANG

CURATOR: YVONA FERENCOVÁ

THE CZECH MINISTRY OF CULTURE IS PLEASED TO
ANNOUNCE THAT DOMINIK LANG WILL REPRESENT
CZECH AND SLOVAK REPUBLIC AT THE 54TH
INTERNATIONAL ART EXHIBITION — LA BIENNALE DI
VENEZIA, WHICH WILL RUN FROM THE 4TH OF JUNE
TO THE 27TH OF NOVEMBER 2011.

Dominik Lang's (*1980) exhibition project *The Sleeping City* links two different sculptural approaches with various historical contexts against the background of an intimate family relationship. The presentation connects the works of two authors linked by a personal association, father and son, and thus creates a basis for developing a fictitious inter-generation dialogue. One of the project's starting points is the fact that the works of Dominik Lang's father, Jiří Lang (1927–1996), were "short-circuited" by the absurdity of the times, i.e. of the forced uniformity of the 1950s society in the Soviet Block, and have remained – in spite of the initial laudatory epithets: „a good start“, „promising“ – deposited in the author's studio, „incarcerated“ in its own times. The stifling atmosphere of a studio crowded with „sleeping“ statues, the social insulation, resignation, and apathy, but also one particular 1960 relief, called „The Sleeping City“: these are the sources for the title of D. Lang's multi-layered project. In his site-specific installation, he puts forth a hypothetical model of a never-realized exhibition: he handles the works of the generationally antecedent artist as a material for formative activity, torn out of its historical context, as

phantoms of times gone, inset within new scenes and constellations. In doing this he stages an uncompromising image of the „impossibility“ enforced by the given circumstances. Another reason why the presentation is defined as a „model of an exhibition“ is that the author reverses and shatters in it the very format of an exhibition. D. Lang purposefully borrows standard exhibiting procedures and patterns in order to demonstrate their dysfunctionality and pushes this incomensurability to the very limit, towards a „violation“ of the exhibited works. Together with the impossibility of breaking out of the shackles of historical circumstances, D. Lang uncovers and lets us feel another impossibility – that of handling a material which is both historical and purely personal in an authentic and coherent manner. The resulting exhibition is a spatial biography, a visualisation of the relationship between the two artists as well as a portrait of the specific situation of the Czechs both before the fall of Communism and afterwards; and by its manner of fulfilling these functions it refers to the limits of a balanced, non-tendentious attitude towards one's own personal and social past.

The architectonic setting of the pavilion, works of art, documents and characteristic objects of the times, personal items as well as pieces of the habitat and the work-space as his father's immediate surroundings, documentary photographs and exhibition patterns and principles taken both from the past and the present: these are the elements intuitively inset within a complex collage of relationships that permeate and criss-cross various historical and ideological contexts. In his artistic work thus far, D. Lang has typically presented himself in the double role of author/architect, a role that includes manipulating already-finished material and composing new wholes out of it. In the *Sleeping City* project, D. Lang pushes this basic pattern towards greater complexity, a larger scope as well as a radical strengthening of personal and emotional engagement. D. Lang's working method has thus become more effective but also more risky, as the material is no longer some object or the interior of an artistic institution, as it was before, but rather the work of another artist, and moreover one that is intimately known to him. By means of assorted objects, artistic works and assembled documents, D. Lang allows us to both enter

the past and to uncover the volatile intimacy of moments opening „beyond time“. As the author says: „*The Sleeping City* is a visualised meditation on the manner of how we create our own personal history by taking over and yet modifying the established ways of perceiving and assessing the past. The project opens up an autonomous space for raising the question of all that can turn into a cause of failures, incomprehension, and dreams never come true. It makes us wonder how profoundly a given social and political situation can influence and determine an individual's life and affect his or her work that then survives in a sort of vacuum, an airless space in between the past to which it is bound by the time of its creation and the present that has not yet found a place for it.“

The exhibition is held in cooperation of the Ministry of Culture of the Czech Republic, the Ministry of Culture of the Slovak Republic and the Slovak National Gallery.

MINISTRY OF CULTURE
CZECH REPUBLIC

MINISTRY OF CULTURE
OF THE SLOVAK REPUBLIC

SLOVENSKÁ
NÁRODNÁ
GALERIA

Support:

KNAUF Praha, spol. s r.o.
AXOM Kladno, spol. s r. o.
SolidVision, spol. s r. o.
ŽDB GROUP, a. s.
Muzeum Brněnska

Media Partner:

ArtMap

la Biennale di Venezia

**54. Esposizione
Internazionale
d'Arte**

Partecipazioni nazionali

**PADIGLIONE DELLA REPUBBLICA Ceca E SLOVACCA
ALLA 54. ESPOSIZIONE INTERNAZIONALE D'ARTE
— LA BIENNALE DI VENEZIA**

GIARDINI, VENEZIA

4 GIUGNO — 27 NOVEMBRE 2011

VERNICE: 1 — 3 GIUGNO 2011

INAUGURAZIONE: GIOVEDÌ, 2 GIUGNO 2011,

ALLE ORE 17.45

WWW.54VENICEBIENNIAL.CZ

ARTISTA: DOMINIK LANG

CURATRICE: YVONA FERENCOVÁ

**DAL MINISTERO CECO DEI BENI CULTURALI
CURATRICE DEL PADIGLIONE DELLA REPUBBLICA
CECA E SLOVACCA, È LIETA DI ANNUNCIARE CHE
DOMINIK LANG RAPPRESENTERÀ LA REPUBBLICA
CECA E SLOVACCA ALLA 54. ESPOSIZIONE
INTERNAZIONALE D'ARTE — LA BIENNALE
DI VENEZIA CHE SI TERRÀ DAL 4 GIUGNO
AL 27 NOVEMBRE 2011.**

L' esposizione progetto di Dominik Lang (*1980) *La città che dorme* unisce due approcci sculturali differenti con vari contesti storici sullo sfondo di un'intima relazione di famiglia. La presentazione congiunge i lavori di due autori uniti da un rapporto personale, padre e figlio, e così crea la base per un dialogo immaginario fra le generazioni. Uno dei punti di partenza del progetto è il fatto che i lavori del padre di Dominik Lang, Jiří Lang (1927–1996), non si siano potuti sviluppare a causa dell'assurdità dei tempi, cioè della forzata uniformità della società degli anni Cinquanta nel blocco sovietico e sono rimasti – a dispetto degli epiteti iniziali di lode: „un buon inizio“, „promettente“ – depositati nello studio dell'autore, „prigioniero“ della sua stessa epoca. L'atmosfera soffocante di uno studio ingombro di statue „che dormono“, l'isolamento sociale, la rinuncia, e l'apatia, ma anche un particolare rilievo del 1960 chiamato „La città che dorme“: queste sono le origini del titolo del progetto a più strati di D.Lang.

Nel suo particolare spazio espositivo, egli mostra un modello ipotetico di un'esposizione mai realizzata: tratta i lavori di un artista della generazione precedente come materiale per un'attività formativa, staccati dal loro contesto storico, come fantasmi di tempi passati, inseriti dentro nuove scene e costellazioni. Facendo questo egli mette in scena un'immagine intransigente dell' "impossibilità", imposta dalle date circostanze.

Un'altra ragione del perché la presentazione sia stata definita come un „modello di un'esposizione“ è che l'autore rovescia e frantuma in questo modello il vero formato di un'esposizione. D. Lang intenzionalmente copia le procedure espositive standard e le modella per dimostrare la loro disfunzionalità e spinge questa incommensurabilità all'estremo limite, verso la "violazione" dei lavori esibiti. Insieme all'impossibilità di rompere le catene delle circostanze storiche, D. Lang mette a nudo e ci lascia sentire un'altra impossibilità – quella di trattare un materiale che è sia storico che puramente personale in un autentico e coerente modo di fare. L'esibizione che ne deriva è una biografia spaziale, una visualizzazione della relazione tra i due artisti ed è anche il ritratto di una specifica situazione del popolo ceco sia prima della caduta del comunismo che dopo; e così facendo si riferisce ai limiti di un atteggiamento bilanciato, non tendenzioso nei confronti del proprio passato personale e sociale.

La collocazione architettonica del padiglione, lavori dell'arte, documenti e oggetti di quel tempo, oggetti personali così come i pezzi dell'habitat e lo spazio di lavoro come ciò che circondava da vicino il padre, fotografie documentarie e modelli e parti di esposizione presi sia dal passato che dal presente: questi sono gli elementi intuitivamente introdotti nel complesso collage di relazioni che penetra e incrocia vari contesti storici e ideologici. Così nel suo lavoro artistico, D.Lang ha tipicamente presentato se stesso nel doppio ruolo di autore/architetto, un ruolo che include il trattamento del materiale finito e la conseguente composizione di un insieme nuovo. Nel progetto della *Città che dorme*, D. Lang spinge questo modello base verso una più grande complessità, un campo più largo, e rinforza

radicalmente il proprio impegno personale ed emozionale. Il metodo di lavoro di D. Lang è così diventato più effettivo ma anche più rischioso, perché il materiale non è più oggetto o interno di una istituzione artistica, come lo era prima, ma è piuttosto il lavoro di un altro artista, e in più di uno che D. Lang conosce intimamente. Per mezzo di oggetti assortiti, lavori artistici e documenti assemblati D. Lang ci permette sia di entrare nel passato che di scoprire l'intimità mutevole di momenti che aprono „altri tempi“.

Come dice l'autore: „ *La città che dorme* è una meditazione visualizzata sul modo di come noi creiamo la nostra propria storia personale assorbendo e modificando le vie stabilite di percezione e di valutazione del passato. Il progetto fa scoprire uno spazio autonomo per sollevare la questione di tutto ciò che può trasformarsi in cause di fallimento, incomprensione e sogni mai diventati realtà. Ci fa meraviglia come una data situazione sociale e politica possa profondamente influire e determinare la vita di un singolo e incidere sul suo lavoro che allora sopravvive in una specie di vuoto, uno spazio senza aria tra il passato, al quale è legato dal tempo della sua creazione, e il presente che non ha ancora trovato uno spazio proprio“.

La mostra è tenuta in collaborazione del Ministero dei beni culturali della Repubblica Ceca, del Ministero dei beni culturali della Repubblica Slovacca e della Galleria Nazionale Slovacca.

MINISTRY OF CULTURE
CZECH REPUBLIC

MINISTRY OF CULTURE
OF THE SLOVAK REPUBLIC

SLOVENSKÁ
NÁRODNÁ
GALÉRIA

Support:

KNAUF Praha, spol. s r.o.
AXOM Kladno, spol. s r. o.
SolidVision, spol. s r. o.
ŽDB GROUP, a. s.
Muzeum Brněnska

Media Partner:

ArtMap

DOMINIK LANG *1980, PRAHA (ČESKÁ REPUBLIKA)

Umělec žijící a působící v Praze. Vystudoval prostorovou tvorbu na Akademii výtvarných umění v Praze (2008). V roce 2006/2007 studoval na Cooper Union v New Yorku. Od roku 2010 je doktorandem na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. V roce 2006 pracoval jako asistent Ai Weiweie v Pekingu, a od roku 2008 je odborným asistentem v ateliéru hostujícího pedagoga na Akademii Výtvarných Umění v Praze. Podílí se na programu Centra pro současné umění v Praze. Je autorem projektů pohybujících se na hranici výtvarného umění a architektonického řešení výstav, zamýšlejících se nad institucionalizovaným rámcem produkce umění.

Práce Dominka Langa mají často podobu intervence do konkrétní situace od náročných změn prostoru až po dočasné nenápadné zásahy. Jeho práce byly vystaveny na nejrůznějších výstavách a místech, mezi než patří např. Galerie hlavního města Prahy, Praha, Pražské biennale 3, Praha, Centre Pompidou, Paris, Zamek Ujazdowski, Warszawa, Trafó gallery, Budapešť, Moravská galerie v Brně, Brno, Galerija M. Kraljevice, Záhřeb; Mars gallery, Moskva.

DOMINIK LANG *1980, PRAGUE (CZECH REPUBLIC).

Lives and works in Prague. He studied in Spatial art studio of Jiri Prihoda at the Academy of Fine arts in Prague. In 2006/2007 he studied at Cooper Union in New York. From 2010 he does his PhD at the Jan Evangelista Purkyně University in Usti and Labem. In 2006 he worked as assistant of Ai Weiwei in Peking and from 2008 he is assistant in the studio of visiting professor at the Academy of Fine Arts in Prague. He works as curator of the Centre of Contemporary Art in Prague. He is the author of projects which move on the border of art and architecture of exhibitions focusing on critical reflection of institutional mechanisms.

Works of Dominik Lang have often a character of interventions into specific social, spatial and historical situations. His work has been shown at various exhibitions nad venues, including City gallery Prague; Praguebiennale 3; Centre Pompidou, Paris; Zamek Ujazdowski, Warszawa; Trafo Gallery, Budapest; House of arts Brno, Galerija M. Kraljevice, Zagreb; Galerie Mars, Moscow.

YVONA FERENCOVÁ *1962, OSTRAVA (ČESKÁ REPUBLIKA)

Kurátorka a umělecká kritička žijící v Brně. Od roku 1998 pracuje v Moravské galerii v Brně, v současnosti jako kurátorka sbírky moderního a současného umění. Kromě organizace výstav a akcí v rámci instituce (Eva Kmentová; Jan Merta, Jan Švankmajer) je autorkou projektů Možná sdělení a Neviditelná příčina (zvukových instalací týmu e-area, Mnemeg, 2002; Jiřího Příhody: Představa, 2003; Ilony Németh: 27 m, 2004) pro návštěvníky se zrakovým postižením, výstavních projektů Aspirace na věčnost, Za 15 /spolu se Zbyněkem Baladránem/, ...a nezapomeňte na květiny, a systematicky koncipované řady samostatných prezentací autorů nejmladší generace v rámci výstavního prostoru Atrium (výběr: Denisa Lehocká, 2005; Josef Bolf: Death Is Not the End?, 2006; Kateřina Šedá: Každý pes jiná ves, 2007; Zbyněk Baladrán: Tabulka. Monument transformace – fragment #3, 2007; Marek Meduna: Bezradný otec a století ženy, 2008 atd.).

YVONA FERENCOVÁ *1962, OSTRAVA (CZECH REPUBLIC)

A curator and art critic living in Brno. She began to work in the Moravian Gallery in Brno in 1998 and is now the curator of the collection of modern and contemporary art. As well as organising exhibitions and events for the gallery (Eva Kmentová; Jan Merta; Jan Švankmajer) she is the author of the projects Possibility of communication and Invisible cause (sound installations by the team e-area, Mnemeg, 2002; of Jiří Příhoda: Idea, 2003; of Ilona Németh: 27 m, 2004) for visitors with visual impairment; of exhibition projects Aspiration for eternity, Beyond 15 (with Zbyněk Baladrán), ...and don't forget the flowers; and of a systematically conceived number of independent presentations of artists of the younger generation in the exhibition space Atrium (selection: Denisa Lehocká, 2005; Josef Bolf: Death Is Not the End?, 2006; Kateřina Šedá: Every dog another village, 2007; Zbyněk Baladrán: Tablet. Monument to Transformation – fragment #3, 2007; Marek Meduna: The helpless father and the century of the woman, 2008 etc.).

JAK SE ZRODIL BENÁTSKÉ BIENÁLE

Benátské bienále vzniklo na základě usnesení městské rady ze dne 19. dubna 1893, v němž bylo navrženo pořádat jednou za dva roky „národní výstavu umění“, jejíž první ročník se měl konat následujícího roku u příležitosti oslav stříbrné svatby krále Umberta a Markéty Savojské. Výstava se však konala až o rok později tedy 30. dubna 1895. O úspěšnou realizaci tohoto nápadu se značnou měrou zasloužil tehdejší starosta Benátek Riccardo Selvatico. Usiloval o to, aby se večerní schůzky umělců v kavárně Florian přeměnily v prestižní mezinárodní výstavu.

Příprava akce začala prostudováním stanov, které vypracovala komise speciálně pro tento účel sestavená a jež byly inspirovány Mnichovskou secesí. Bylo přijato rozhodnutí, že vedle pozvaných významných zahraničních a italských umělců budou vystavována i díla nepozvaných italských malířů a sochařů. Každý umělec měl možnost vystavit pouze dvě díla, která do té doby nebyla nikde v Itálii vystavována. Byly ustaveny tři komise: jedna se skládala z benátských umělců, kteří připravili program výstavy, druhá měla za úkol propagaci a třetí byla tisková.

Generálním sekretářem byl jmenován Antonio Fradeletto, jenž se ve své době stal jednou z nevlivnějších postav. Díky své diplomatické obratnosti se aktivně zapojil do výběru umělců, instalace výstavy a později i do výstavy pavilonů pro zahraniční expozice.

V benátských zahradách Giardini di Castello byl urychleně vybudována pavilon pro první výstavu, jehož stavba byla dokončena právě včas, aby mohla proběhnout slavnostní vernisáž za přítomnosti krále a královny a nadšených ovací Benátčanů. První výstava výtvarného umění v Benátkách (později se výstava začala nazývat bienále, protože se konala jednou za dva roky) shlédlo více jak 200 000 návštěvníků. K tomuto velkému úspěchu přispěly i zvláštní zpáteční jízdenky na vlak, v nichž bylo zahrnuto i vstupné na výstavu.

Hlavní cenu udělovanou na základě nestranného posouzení získali dva umělci, a to Giovanni Segantini za *Návrat do rodné vsi* a Francesco Paolo Michetti za obraz *Jairova dcera*, protože jejich díla představovala dva uznávané umělecké směry a byli tím tak poctěni jejich významní představitelé. Ale dílo, jež vyvolalo největší rozruch díky svému pobuřujícímu námětu, byl obraz *Giacoma Grossa Supremo Convegno* (Vrcholné setkání), na němž je mrtvý muž obklopen nahými ženskými postavami. Toto dílo by získalo cenu na základě hlasování návštěvníků, které proběhlo poslední den konání výstavy.

V roce 1897 nový starosta Filippo Grimani vystřídal Selvatica ve funkci prezidenta Bienále. Ve druhém ročníku výstavy, kdy byla založena benátská Galerie moderního umění (Galleria d'Arte Moderna), porota dala přednost

nákupu uměleckých děl pro národní a místní galerie. Tato porota také založila Cenu kritiků s cílem více propagovat tuto událost. Na jedné straně tato cena stimulovala k psaní článků a recenzí, což v té době přispělo ke zvýšení kvality italské umělecké kritiky a na druhé straně znamenala historický mezník v kritice soudobého umění.

Na prvním bienále bylo francouzské umění do značné míry opomíjeno na úkor silného vztahu k secesi, což znamenalo významné zaměření na německé umění. Již v roce 1899 byl představen Klimtův obraz *Judita II*. Bienále také umožnilo vybraným italským umělcům, jako byl například Michetti nebo Sartorio, aby vystavovali v samostatných sálech, což představovalo zcela novou formu vlastní samostatné výstavy, která byla poprvé použita na třetím bienále v roce 1899.

THE ORIGIN OF THE VENICE BIENNALE

The Venice Biennale was born by a resolution by the City Council on 19th April 1893, which proposed the founding of a “biennial national artistic exhibition” to take place in the following year, to celebrate the silver anniversary of King Umberto and Margherita of Savoy.

The event in fact took place two years later, on 30th April, 1895. In the period between the idea and its realisation, the commitment of the then Mayor of Venice Riccardo Selvatico turned out to be successful. He strongly wished to transform the artists’ evening meetings at Caffè Florian into a prestigious international exhibition.

The organisation of the event started by the studying of a statute devised by a specially appointed commission, and inspired by the Secession in Munich. The decision was taken not only to invite major foreign and Italian artists, but to include also the works of uninvited Italian painters and sculptors. Each artist could participate with no more than two works, previously unexhibited in Italy. Three committees were formed: one of Venetian artists to develop the program of the exhibition, another for promotion, and another for the Press. Antonio Fradeletto was appointed General Secretary and became one of the most influential figures of the period. Thanks to his diplomatic skill he was involved in the selection of the artists, the installation of the exhibition, and later the construction of the foreign pavilions.

The pavilion which was to host the first exhibition was feverishly built in the public gardens in Castello, just in time for the opening ceremony with the presence of King and Queen of Savoy, and the enthusiastic participation of the Venetian public. There were over 200,000 visitors at the first International Art Exhibition of the City of Venice (later to be called the Biennale because it took place every two years). The special return train tickets, which included entrance to the exhibition, contributed to this great success.

The major Prize, being the result of an impartial judgement, was attributed both to Giovanni Segantini, for his *Return to Native Village*, and to Francesco Paolo Michetti for his painting *Jorio’s Daughter*: since two artistic trends were recognised, the most representative personalities were commended. But the work that raised the biggest stir, due of its risqué subject matter, was Giacomo Grosso’s *Supreme Meeting*, depicting a dead man surrounded by nude female figures. This piece was to win a prize by a popular referendum which took place at the closing of the exhibiton.

In 1897 the new Mayor Filippo Grimani substituted Selvatico as the President of the Biennale. On the event of the second exhibition of that year, together with the foundation of the Galleria d’Arte Moderna of Venice, the jury

opted instead for the purchase of the art works for the benefit of national and local galleries. The same jury set up a Critic’s Prize, with the intention of improving the promotion of the event. On the one hand, this prize stimulated the production of articles and reviews, thus improving the quality of Italian art criticism in that period, and on the other, reached a milestone in the history of contemporary art criticism.

French art was quite neglected in the first Biennale exhibitions, whereas the privileged relationships with the Secession drew much attention to German art. Already in 1899, Klimt’s *Judith II* had been presented. In the meantime, the Biennale allowed a select few Italian artists, such as Michetti and Sartorio, the opportunity to exhibit in personal rooms, thus inaugurating the new formula of the personal exhibition which was to be adopted as of the third Biennale Exhibition in 1899.